

Den indbildt Syge

Aarhus Teater Store Scene · Premiere 19. januar 2001

DEN INDBILDT SYGE

Af Molière

Louison, Argan

OVERSÆTTELSE, BEARBEJDELSE

OG ISCENESÆTTELSE Hans Rosenquist
SCENOGRAFI Calle von Gegerfelt
LYSDESIGN Peder Jacobsen
LYDDESIGN Kim Engelbrecht
MASKER, SMINKE OG PARYKKER Agneta von Gegerfelt

DØDEN Anders Baggesen
ARGAN Kim Veisgaard
TOINETTE Merete Voldstedlund
BÉLINE Camilla Einfeldt
ANGÉLIQUE Kirsti Kærn
BÉRALDE Jens Pedersen
CLÉANTE Caspar Phillipson
DR. DIAFOIRUS Henning Olesen
THOMAS DIAFOIRUS Lars Dammark
FLEURANT, APOTEKER Mikkel Vadsholt
DR. PURGON Anders Baggesen
NOTAREN Rasmus Haxen
DØDNINGERNE Ensemblet
LOUISON Tammie Bergholdt/
..... Ursula Hessner Marcussen

MUSIK:

J. F. Rebel: *Les Caractères de la Danse*
Peteris Vasks: *Concerto for Cello and Orchestra*
Indians' Sacred Spirit: *Looking far North*
Jan Gararek: *Legens of the seven Dreams*
René Clemmencic: Musik fra filmen *Molière*
Niels Søren Hansen: *Epilog*
Den Jyske Operas Kor

Aarhus Teater Store Scene. Premiere 19. januar 2001

Forestillingens varighed: ca. 2 timer og 30 minutter inkl. pause

FORESTILLINGSLEDER: Bruno Nielsen-Boreas
SUFFLI: Hanne Wolff Clausen
AFVIKLING LYS/LYD: Bo Høgh Jensen/
..... Jeppe Larris

AFDELINGSLEDERE:

SCENE, SNEDKER- OG MALERSAL: Knud Brodersen
SKRÆDDERSAL: Hanne Gissel
FRISØRSALON: Britta Høxbro
REKVISIT: Viggo Bay
TONEMESTER: Kim Engelbrecht
PR & MARKETING: Theis Petersen
KONTROL & PROGRAMSALG: Finn Arentzen

TEKNISK CHEF: Jens Ravn
DEKORATIONSCHEF: Jørn Walsøe
KONTORCHEF: Ralf Rudfeld
MARKETINGCHEF: Peter Schødt Dalsgaard
TEATERCHEF: Palle Jul Jørgensen

URPREMIERE: 10. februar 1673
PROGRAMREDAKTION: Jørgen Heiner og
..... Agnete Krogh
FOTO FRA AFSLUTTENDE PRØVER: Jan Jul
PLAKAT & PROGRAM LAY-OUT: Pacesetters
TRYK: Phønix-Trykkeriet

MOLIÈRE

PÅ

AARHUS TEATER

DEN INDBILDT SYGE	1900-03
FRUENTIMMERSKOLEN	1909-11
TARTUFFE	1915-17
SCAPINS SKALKESTYKKER	1917/18
DEN GERRIGE	1928/29
DEN INDBILDT SYGE	1930/31
DEN INDBILDT SYGE	1936/37
FRUENTIMMERSKOLEN	1940/41
SCAPINS SKALKESTYKKER	1948/49
TARTUFFE	1962/63
DEN FINE MAND	1966/67
DET TVUNGNE ÆGTESKAB (GENOPTAGELSE AF HOLBERG-SPILENE)	1967/68
MOLIÈRE HAR TRAVLT (FORSPIL I VERSAILLES OG DEN GERRIGE)	1968/69
TARTUFFE	1975/76
DON JUAN	1981/82
DEN FINE MAND	1993/94

Béralde

Aarhus Teaters sponsorer:

Nykredit

Martin

Aarhus Teater

støttes af Århus Amt

Aarhus Teaters jubilæumssponsorer:

DEN INDBILDT SYGE

– FRYGTEN FOR DØDEN

“Flugten fra døden er i mere end en forstand blevet til et dominerende træk i den vestlige verdens kultur og synes næsten at have overtaget seksualitetens plads som det måske mest kulturskabende forbud.”

Fra *Dødens Historie i Vesten – fra Middelalderen til Nutiden* af Philippe Ariès

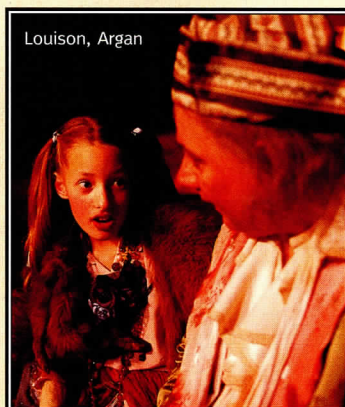
Hvis man betragter et menneskes liv som en fortælling, må døden være det ultimative ophør, den ultimative afslutning på denne fortælling. Og i takt med at mennesket er blevet mere og mere civiliseret, er det blevet mere og mere angst for denne afslutning; man kan sige, at vi har bevæget os ind i en dødsfornægtende kultur.

Men mennesket har ikke altid fornægtet døden. Engang var den en naturlig del af livet. Man forholdt sig til den, var fortrolig med den og tog ind imellem også nogle forholdsregler, så døden og livet ikke skulle blande sig for meget, men døden hørte som så meget andet til menneskets liv og menneskets hjem.

Hele den store civilisationsudvikling bærer en stor del af skylden. Alle de bånd, der tidligere bandt mennesket til steder, familie, klasse osv., er med tiden blevet opløst, og det har gjort mennesket i stand til at træffe sine egne valg og bevæge sig friere rundt i sin verden og sit liv. Men den frigørelse har ikke kun været af det gode. Mennesket har måttet lide et tab – et tab af tilhørsforhold, og når man ikke længere har et konkret tilhørsforhold til et sted, et hjemsted, holder døden op med at være en fortrolig del af menneskelivet.

I middelalderen afspejlede de ældste romaner og heltekvad, hvordan mennesket forholdt sig til døden på den tid: mennesket døde ikke uden på forhånd at være advaret. Heltene og romanfigur-

erne gennemskuede deres nære fremtid gennem åbenbaringer, syn eller fornemmelser. Almindelige mennesker fik ganske simpelt en anelse om, hvor det bar hen, når de blev ramt af en – stort set altid uhelbredelig - alvorlig sygdom. “Man måtte være gal, hvis man overså dødens tegn, og moralister og satirikere påtog sig at latterliggøre de indbildske personer, som nægtede at se døden i øjnene,” skriver Philippe Ariès i *Dødens Historie*... Og hvis den døende ikke selv opdagede, hvad der ventede ham, var det op til andre at komme med advarsler.

Efter advarslen forberedte mennesket sig så på at dø – helt enkelt og udramatisk. Døden var en offentlig og veltilrettelagt ceremoni, som i høj grad var tilrettelagt af den døende selv, og som trak store mængder ‘tilskuere’: familie og venner valfartede til den døendes leje for at tage afsked og være vidner til den forestående begivenhed. Døden var et ritual, et kollektivt ritual, som også børn deltog i. Selv om ritualet kunne være ganske højtideligt, var det uden dra-

matik og egentlig også uden de store følelsesudladninger. Døden var simpelthen en naturlig del af livet. Mennesket var ganske fortrolig med den og accepterede naturens orden. Døden var ikke noget, det var nødvendigt at opbygge tabuer omkring.

Middelaldermennesket fik efterhånden den opfattelse, at livet blot var en udsættelse af døden. Kærligheden til livet var derfor mere lidenskabelig, end vores er i dag, - sikkert også fordi et menneskes liv dengang var kortere end nu.

Fra at have en massiv følelse af fortrolighed med døden, dvs. en følelse uden angst og fortvivelse, ændrede opfattelsen af døden sig frem mod den moderne epoke. I slutningen af 18. og starten af 19. århundrede begyndte døden virkelig at indgyde

Argan, Toinette

angst. Døden var - ligesom kønsakten - et dragende og frygtindgydende brud med den daglige fortrolighed.

Døden allierede sig da med erotikken, og sammen blev de symbolerne på bruddet med den vanlige orden. I religionen blev døden tegn på en foragt for verden. I det 19. århundrede var døden synlig overalt: man deltog i ligtog, bar sørgeklæder, udvidede kirkegårdene, valfartede til gravene og dyrkede minderne, og mest af alt lignede alt dette et forsøg på at skjule, at den gamle fortrolighed var i opløsning.

I vore dage er denne slørende ramme også forsvundet, og døden er unævelig. Mens hele verden er

blevet undersøgt og kortlagt, er det som om døden har sprængt sine lænker og er blevet en vild og uforståelige magt. Hele det moderne projekt, der i opløsningens og rationalitetens navn har udryddet Gud og udnævnt mennesket og dets videnskabelige landvindinger til den nye skaber, har medført en følelse af udødelighed.

Pudsigt nok tegner vi samtidig livsforsikringer som aldrig før for at beskytte vores familier mod det unævelige. I dag er der ikke længere noget tilbage af forudanselsen om døden. Selv om man dør efter et længere sygdomsforløb, kan den syge sagtens forblive uvidende om sit eget snarlige farvel.

Kærlighedens og barmhjertighedens lov forbyder i mange tilfælde at fortælle den syge sandheden.

Dødningerne

Hvor døden før i tiden var en – ofte komisk – tragedie, hvor mennesket spillede rollen som den, der skal dø, er døden i dag en altid dramatisk komedie, hvor mennesket spiller rollen som den, der ikke ved, at han skal dø. Lægevidenskabens fremskridt har i den døendes bevidsthed erstattet døden med sygdommen, så det nu er det uhelbredelige, man frygter. Kræft, AIDS og andre uhelbredelige sygdomme har overtaget de hæslige og skræmmende træk fra de gamle forestillinger om døden.

I det 20. århundrede er det sågar blevet forbudt at sørge, idet det ikke længere anses som passende. Døden har altså erstattet kønnet som det vigtigste tabu i den vestlige verden. Tidligere fik børn at

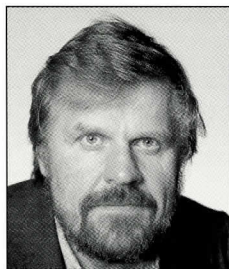
vide, at de kom med storken, samtidig med at de var med til de store afskedsscener i de døendes værelser. I dag kender børn årsagen til deres herkomst allerede i en tidlig alder, – og nu er det ikke dem, der kommer med storken, men de døde, der forsvinder med blomsterne.

Argan, Toinette

OVERSÆTTELSE, BEARBEJDELSE OG ISCENESÆTTELSE

Hans Rosenquist

Hans Rosenquist har mange gange gæstet Aarhus Teater. Fra 1984-89 var han fast tilknyttet som dramaturg og iscenesætter. I de senere år har han bl.a. iscenesat *Vinden i Piletræerne*, *Odysseen*, *Kærlighed på Krim*, *En Sælgers*

Død, *Bakkanterne* og senest *100 års Ensomhed* på Aarhus Teater.

I sin egenskab af dramaturg og iscenesætter har Hans Rosenquist været optaget af ny dansk dramatik, dog er han også fuldt fortrolig med det klassiske repertoire og blev i 1992 hædret med Holberg Medaljen for flere store opsætninger på Grønnegårds-teatret i København.

Hans Rosenquist (f. 1949) startede sin karriere med en instruktøruddannelse i Frankrig, før han 1971-74 tog skuespiller- og instruktøruddannelsen på Statens Teaterskole. Sideløbende med et omfat-

tende virke som freelance iscenesætter i Danmark, Sverige og Norge har han været medforfatter til flere fagbøger om teater og har oversat fransk dramatik og poesi. Hans var leder af Svalegangen 1975-76, rektor for Skuespillerskolen ved Odense Teater 1980-83 og teaterchef på Rogaland Teater i Stavanger 1989-90. Hans har udover undervisning på alle Skandinaviens teaterskoler undervist psykisk syge børn og voksne, læger og plejepersonale på psykiatriske hospitaler i Sverige og Danmark. Han har desuden haft opgaver for Den jyske Opera, TV-teatret og Radio Teatret samt igangsætter og instrueret store totalteaterprojekter, bl.a. *Narrespillet* i Ridehuset Århus og *Liv i Fattiggården* på Fattiggården i Svendborg for Baggårdsteatret er at finde blandt Hans Rosenquists mangeartede opgaver.

Hans Rosenquist er rektor for Skuespillerskolen ved Aarhus Teater.

«Det er ikke lægerne, han gør grin med, men det latterlige i deres kunst. Jean-Baptiste Molière

Thomas Diafoirus, Angélique, Cléante

Ønsket om at tage medicin er måske det vigtigste træk, der adskiller mennesket fra dyret. Sir William Osler

SCENOGRAFI

Calle von Gegerfelt Calle von Gegerfelt

Calle von Gegerfelts første opgave som scenograf på Aarhus Teater var *Odyseen*, efterfulgt af *Loppen i Øret* 1996, *Bakkanterne* i 1998 og nu *Den indbildt Syge*, som Gegerfelt og Rosenquist tidligere har lavet sammen

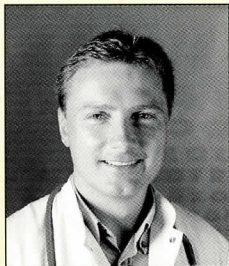
på Dalateatern i Sverige. Samarbejdet med Hans Rosenquist omfatter desuden opsætningen af Arthur Millers *Alle mine Sønner* og Dickens *Store Forventninger* i Sverige. Blandt meget andet i årenes løb har Calle von Gegerfelt også lavet scenografi til

Shakespeares *En Skærsommernatsdrøm*, Büchners *Woyzeck*, Ibsens *Peer Gynt* og *Gengangere* og Tjekhovs *Tre Søstre*.

Calle von Gegerfelt (f. 1949) studerede kunst- og filmvidenskab ved universitet i Stockholm, inden han blev sporet ind på scenograffaget: først som teatermaler og scenetekniker og senere som regissør for bl.a. Hasse & Tage på Berns Salonger i Stockholm og som medarbejder på filmindspilninger. Han har i en årrække været fast tilknyttet Dalateatern i Falun som scenograf og har sideløbende haft opgaver for andre svenske teatre og TV.

HYPOKONDEREN

– DEN INDBILDT SYGE

Mindst 5.000 danskere er så invalideret af angst for sygdom, at det ødelægger deres liv, men der er hjælp at hente.

Af Peter Qvortrup Geisling,
Lægens bord, DR-TV

“Jeg er hele tiden så træt i armene, at jeg næsten ikke kan løfte dem. Det begynder omme i nakken og i lænden, og samtidig får jeg også en masse slim ned i lungerne. Ja, lægen siger også, at jeg har bihulebetændelse.

En gang imellem banker hjertet. Så tror jeg, at jeg skal besvime. Og ved De hvad doktor, det svier også, når jeg skal på toilettet. Og om natten har jeg sådan nogle underlige fornemmelser for neden. Jeg kan også blive svimmel og må stå helt stille for ikke at falde, og så lugter jeg grimt. Det er næsten ikke til at holde ud.”

Citatet er hentet fra en samtale mellem en 63-årig kvinde og hendes læge. Kvinden er hypokonder, og det er hun ikke ene om. Op mod 100.000 danskere er ramt af hypokondri i mere eller mindre grad, og mindst 5.000 er så invalideret af angst for sygdom, at det ødelægger deres liv. Ni ud af 10 hypokondere er kvinder.

Du kender det selv

Vi har vel alle sammen prøvet at være overdrevent bange for at fejle noget. Ens fantasi kan hurtigt løbe af med en, når man for eksempel skal vente et par dage på svar på en blodprøve. Når man så får at vide, at alt er normalt, breder lettelsen sig, og angsten forsvinder. Men hypokonderens forestillinger kan ikke korrigeres. Ligegyldigt hvor mange blodprøver, røntgenbilleder eller scanninger, man tager, så rokker det ikke ved hypokonderens sygdomsangst. Heller ikke når undersøgelserne viser, at der intet fysisk er galt. Og han eller hun bliver ofte vred eller fornærmet over at blive betegnet som hypokonder.

Nogle får lagt fundamentet til hypokondri i barndommen, fordi deres forældre ubevidst sygeliggør dem. Andre udvikler hypokondri senere for eksempel i forbindelse med en ulykke, eller hvis de som unge har problemer med parforholdet.

Den onde cirkel

Behandlingen består af samtaleterapi, hvor man forsøger at bryde den onde cirkel, der opstår, når hypokonderen mistolker fysiske symptomer og dermed bliver bange. Den onde cirkel består i, at angsten medfører nye symptomer. Patienten skal lære at forstå sit reaktionsmønster og forsøge at handle og tænke anderledes, når symptomerne melder sig næste gang. Men det kan i det hele taget være svært at komme igennem til patienten, for hun mener ikke selv, at hendes problem skal behandles med psykologi.

I meget alvorlige tilfælde, hvor dybereliggende angst eller depression ligger til grund for hypokondrien, kan medicin komme på tale. Men hos mange er et godt forhold mellem patient og den praktiserende læge tilstrækkeligt, for så har patienten tillid til, at lægen nok skal opdage, hvis han eller hun begynder at fejle noget alvorligt.

Samfundsøkonomisk er problemet med hypokondri af stor betydning. En dansk undersøgelse har vist, at man ved hver femte henvendelse til de praktiserende læger ikke finder nogen fysisk forklaring på patientens symptomer. Oveni kommer, at sundhedsvæsenet på mange måder er bygget som en evighedsmaskine, hvor hypokonderen kan vandre fra speciallæge til speciallæge. Der er uden tvivl fjernet mange livmødre på den konto. Vel at mærke sunde og raske livmødre.

Århus helt fremme

I Århus har man taget de indbildt syge alvorligt. 38 praktiserende læger fra Århus er netop i gang med et kursus, hvor halvdelen uddannes i at håndtere patienter med blandt andet hypokondri. Den anden halvdel er en kontrolgruppe af læger, der gør, som de altid har gjort. Om få år vil det så vise sig, om undervisningen har givet resultater. Kurset er lavet af Forskningsenheden for Funktionelle lidelser, der har hjemsted på Århus Kommunehospital.

Hypokonderen er altså ved at blive taget alvorligt i Danmark. Og det er også det eneste rigtige, for patienten oplever jo angst for sygdom. Han eller hun fejler noget. Men ofte noget andet, end hypokonderen selv tror.

Og måske bygger hypokondri ikke engang på indbildte symptomer. Forskere fra Virginia Commonwealth University har opdaget, at hypokondri ikke bare er en psykisk sygdom. Når forskerne lod forsøgspersoner dyppe fødderne i koldt vand, trak hypokondere dem hurtigere til sig end andre. Og de fandt det mere ubehageligt end de øvrige personer. Hypokonderne fik også højere puls og blev koldere om hænderne under forsøget, så måske adskiller en hypokonder sig fysisk fra andre.

Det er selvfølgelig vigtigt at lytte til de signaler, kroppen giver, men man kan også begynde at lytte

så meget, at det bliver et problem og fylder hele ens liv. Så mens Lise Nørgaard lægger Maude Varnæs fra "Matador" i seng med en såkaldt migræne, skal du nu nyde Molière. Og det skulle være rigtigt sundt for sjælen.

Peter Quorstrup Geisling er studievært på tv-programmet "Lægens Bord" på DR-TV. Han er uddannet som læge fra Aarhus Universitet og journalist fra Danmarks Journalisthøjskole. I øjeblikket er han i gang med en speciallægeuddannelse i almen medicin.

Der findes også en sjældnere form for hypokondri.

Omvendt hypokondri. Der er tale om mennesker med en overdreven trang til at være sunde, og som dyrker motion på et helt grotesk niveau. Personer, der går så meget op i sundhedsfremmende tiltag, at det er sygeligt. Det kan altså også være en slags hypokondri at være sygeligt optaget af ikke at blive syg.

Hypokondri er en undergruppe af det, man kalder somatoforme lidelser. Sygdomme, hvor personen har fysiske symptomer, uden at der kan findes en organisk forklaring. Og baggrunden for de fysiske symptomer skal så i virkeligheden findes i psyken.

Argan, Béline, Thomas Diafoirus, Dr. Diafoirus

DEN INDBILDT SYGE

OG DEN

ALVORLIGT SYGE

Den indbildt Syge blev første gang opført den 10. februar 1673, og Molière, som dengang var 51 år, spillede selv den store hovedrolle som Argan. Han var på dette tidspunkt meget syg, det virker derfor også ironisk, at han i netop denne komedie vælger at ironisere over sygdom og død og håner både lægevidenskaben og lægerne. Man skulle tro, at denne komedie var skrevet af en rask mand, som i tillid til sig selv kaster pillerne i vasken og lægerne med ned ad trappen.

Og dog vidste han, at han stod på gravens rand. Men Molière var kunstner og dramatiker nok til at udføre sit kald til det sidste og skrev – med døden for øjnene – sit livs måske lystigste komedie. Han fik bragende succes både for sig selv og sit stykke.

Ved premieren gik det stadig. Men ved fjerde opførelse gik det galt. Han ville ikke høre tale om at aflyse, og han gennemførte sin rolle. Men da han i 3. akt lå i lænestolen og fingerede død, skal det have været højst ubehageligt for hans medspillere at se, i hvilken grad han virkelig lignede en død. Til det sidste holdt han ud, men efter forestillingen brød han sammen. Han blev bragt til sit hjem, og en time efter døde han under et voldsomt hosteanfald.

Er historien lidt trist? Lad den ikke skygge over den fornøjelse, der venter jer. Det ville bedrøve Molière. Hans værk er stadig lige aktuelt og dybt komisk – 328 år efter hans død.

Dr. Purgon

Da vi har gjort lægerne til købmænd, tvinger vi dem til at lære handelsknebene. George Bernard Shaw

MOLIÈRE

(1622-1673)

I et hus i Rue Saint-Honoré i Paris fødtes en dreng, som den 15. januar blev døbt Jean Baptiste Poquelin efter sin far.

I perioden 1631-1639 var Jean Baptiste, som senere fik kunstnernavnet Molière, elev på Paris' største og højest agtede jesuitterskole, kostskolen Collège de Clermont, sammen med mange af byens fornemme folks børn. Efter skolen skulle Molière efter al sandsynlighed have læst jura, men i stedet vendte han ryggen til "den sikre fremtid" og blev skuespiller. I 1643 etablerede han sammen med ni andre skuespillere teatertruppen L'illustre Théâtre i Paris. Her havde skuespillerne dog kun ringe succes, hvorfor Molière og et par andre af truppens skuespillere sluttede sig til en ny trup, som de turnerede rundt med i provinsen fra 1646 og tolv år frem. I 1651 blev

Molière leder af truppen og begyndte selv at skrive de stykker, der blev spillet. Herefter både skrev, instruerede og spillede han selv, men det er som komediedigter, at han har opnået sin berømmelse.

Molières første egentlige stykke regnes for at være *L'Étourdi* (*Den Tankeløse*).

Det blev opført i Lyon i 1655, hvor Kong Ludvig XIV's bror, "Monsieur", som han

kaldtes, så det opført, hvorefter han berettede om truppens talenter for hoffet i Paris.

1658 blev Molières trup inviteret til at spille for hoffet i Paris. Truppen, som nu blev kaldet "La troupe de Monsieur", idet den var kommet under kongens brors protektion, blev vel modtaget. Den 24. oktober 1658 spillede truppen sin præsentationsforestilling for hele hoffet med Solkongen, som ærestilskuer. Skuespillerne opførte en anden af datidens store franske dramatikere Pierre Corneilles (1606-1684) sytten år gamle tragedie *Nicomède*. Dette stykke var ikke just en nyhed for det forvante publikum, men Molière reddede æren ved at foreslå endnu en opførelse af hans egen farce *Le Docteur Amoureux*, som desværre siden er gået tabt. Kongen accepterede, og publikum responderede på Molières farce med et bragende bifald. Herefter gav kongen ordre til at etablere truppen i Paris, hvor de skulle spille i Hôtel

du Petit Bourbon, som var et af byens tre mest betydningsfulde teatre.

Molière blev særligt kendt for sine karakter- og sædekomedier, men slog aldrig igennem med sine mere alvorlige teaterstykker. Han var en meget sammensat personlighed - en melankolsk, observerende type og samtidigt en drillepind, en spasmager. Han var i sit es, når han kunne få borgerskabet til at more sig over borgerne, adelen til at grine af de adelige og hyklerne, hofsnogene, krukkerne, lægerne og pedanterne til at tro, at de blot godtede sig over de andre hyklere, hofsnoge, krukker, læger og pedanter. Det første af Molières stykker, der blev præsenteret på teatret Hôtel du Petit Bourbon var *Les Précieuses Ridicules* (*De sirlige Damer*), satiriserede over Madame de Rambouillet - et medlem af hoffet, der havde

ophøjet sig selv til dommer over smag og kultur i Paris. Stykket var en kæmpe succes, men Madame de Rambouillet og hendes tilhængere fik aflyst forestillingen i to uger, og som et forsøg på at drive Molière ud af byen fik hun lukket Hôtel du Petit Bourbon for evigt. Kongen overdrog imidlertid Molière Théâtre du Palais Royale, der skulle

blive komediens hus og lige så agtet som Hôtel du Bourgogne, som var tragediens teater. Molières trup spillede i Théâtre du Palais Royale, indtil Molière døde i 1673.

Den største strid i forbindelse med Molières senere stykker opstod dog omkring *Tartuffe* i 1664. Molière gik det religiøse hykleri i bedene, hvormed han lagde sig ud mod højstående repræsentanter fra den katolske kirke. Kongen skulle have fundet stort behag i stykket, men presset af blandt andet kirken lagde han forbud mod en offentlig opførelse af det. Molière måtte skrive det om to gange i 1667 og 1669, før det atter kunne spilles. I 1665 overtog Ludvig XIV med sin brors billigelse protektoratet for truppen, der nu kunne kalde sig "La Troupe du Roi, au Palais Royale". *Tartuffe* er i dag det stykke, der har flest opførelser bag sig på Comédie-Française i Paris.

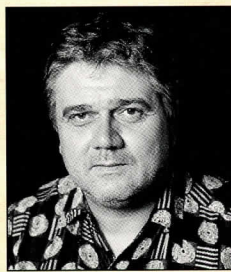
Næsten alle mennesker dør af deres medikamenter, ikke af deres sygdomme.

Jean-Baptiste Molière

SKUESPILLERNE

BAG

DEN INDBILDT SYGE

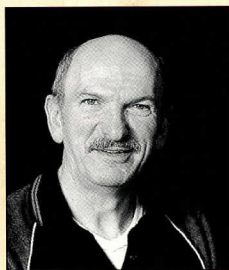
Kim Veisgaard

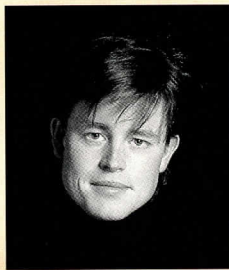
Camilla Einfeldt

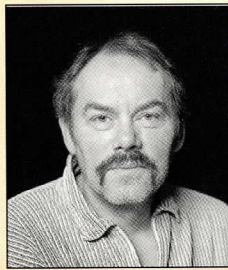
Kirsti Kærn

Jens Pedersen

Caspar Phillipson

Henning Olesen

Lars Dammark

Mikkel Vadsholt

Anders Baggesen

Merete Voldstedlund

Rasmus Haxen

Læs mere på vores hjemmeside www.aarhusteatr.dk

websites udvikles
i samarbejde med:

runemedia

websponsor:

#mobilix

Medicinens kunst består i at more og opmuntre patienten, mens naturen helbreder sygdommen. Francois de Voltaire

Vis teaterbilletten og få en gratis dessert

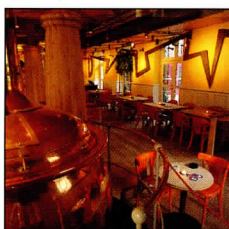
En billet til Aarhus Teater kan også bruges til at kombinere teaterbesøget med en god middag.

Aarhus Teater samarbejder med fem restauranter, som tilbyder teatrets publikum en gratis dessert eller ostenretning ved bestilling af hovedret fra menuen.

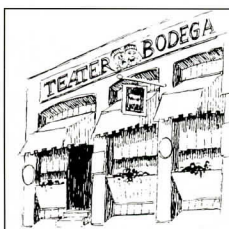
Vestergade 3 · 8000 Århus C
Tlf. 86122042

Køkken: Man. - lør. 11.00-01.30
Søndag 17.00-01.30

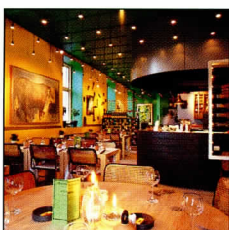
Kannikegade 10 · 8000 Århus C
Tlf. 86138000

Køkken: Man. - lør. 17.30-22.00
Søndag 11.30-14.30

Skolegade 7 · 8000 Århus C
Tlf. 86121917

Køkken: Man. - lør. 11.00-23.30

A HEREFORD BEEFSTOUW

Skolegade 5 · 8000 Århus C
Tlf. 86135325

Køkken: Man. - lør. 17.30-22.00
Søndag 17.30-21.30

Skolegade 29 · 8000 Århus C
Tlf. 86121102

Køkken: Man. - ons. 11.30-20.00
Tor. - lør. 11.30-21.00

Argan

